



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1721. usque ad annum 1724

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1783

VD18 90119304

§. 52. Anceps Noailii Cardinalis subjectio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67596)

Sæc. XVIII. die octava Septembris receperat, ad
A. C. 1724. quam die prima Octobris responsum
 dedit, in quo non quidem illam sub-
 jectionem, quam Papa ab eodem exi-
 gere potuisset, professus, haud levi-
 tamen plenæ submissionis sperandæ
 argumentum dedit.

§. LII.

Anceps Noailii Cardinalis solutio.

Cum Noaillius Cardinalis se huco-
 que ab acceptanda Constitutione
 unice absterritum fuisse jactitaret, et
 quod falso rumore Quesnelistæ ac Mo-
 linistæ per universam Franciam sparsis-
 sissent, doctrinam de gratia ex se effi-
 caci per Constitutionem fuisse damna-
 tam, eorum vero laxam morum do-
 ctrinam fuisse ibidem approbatam,
 Noaillius post hujus gratiæ, & regu-
 larum S. Borromæi approbationem
 per a Papa factam, quo effugio suam
 repugnantiam honestaret, haud deinceps
 invenerat: quocirca suadente P. Grave-
 nio, aliisque doctis Viris literas ad Pa-
 pam submissionis debitæ testes dare
 constituit: Opportuna sese ad id effe-
 rebat occasio, dum Ludovicus XV.
 Franciæ Rex revocato Abbate Tencio
 procurandæ rei Gallicæ curam Poly-
 naco Cardinali Romæ agenti deman-
 dabat.

dabat: ad hunc ergo mox gratulato- Sæc. XVIII.
 rias dedit literas, inter alia exponens, A. C. 1724.
 quod veteri indigeret amico, cujus
 ope Romæ agnosceretur talis, qua-
 lis re ipsa esset, ipse vero ad finiendam
 gravem hanc controversiam a Deo se-
 lectus foret, utpote cui soli optime
 cognitæ essent contestationes ex Bulla
 ortæ, & abusus quorundam, qui il-
 lius occasione ejusmodi doctrinas pro-
 pugnant, quas etiam honestiores e-
 Paganis abominantur: *Ex eo autem,*
addebat Noaillius, quod Deus Papam
doctrinæ SS. Augustini & Thomæ addictis-
simum, Rex vero Mediatorem instructis-
simum nobis dederit, certo est argumento,
quod Divina Providentia malis nostris fi-
nem imponere velit; non meam sed Ecclesiæ
quæro pacem, sanam doctrinam professus
sum, Constitutionem in vero suo sensu re-
cepi, Reflexionum librum in sensu Pontificis
damnavi, quid amplius a me exigere potest?
ac propterea per quadriennium in silentio
Pacem & pacis Angelum a Deo expectans,
nullam subii molestiam, unice Ecclesiam
adhuc turbari ingemisco &c. Ad hanc
 vero epistolam Polignacus seposita omni
 simulatione rescripsit, funestam hanc
 controversiam finiri non posse, nisi ipse
 suam Instructionem primam explicave-
 rit, ut vero ejus Adversariis impone-
 retur silentium, necesse foret, ut in
 suis

Sæc. XVIII. suis ad Papam literis declararet, fuit
 A. C. 1724. hucusque nil aliud ante oculos fuisse
 propositum, nisi ut homines male in-
 structos cohiberet, ne Constitutionem
 pro lege Scholarum libertati contraria
 haberent, sique ejus Instructio alio in
 sensu fuisset intellecta, se ab hoc sensu
 longe alienum esse &c. Acceptis hinc
 Polignaci literis Noaillius ad Papam
 literas, quibus eidem plene satisfactum
 iri sperabat, incunctanter dedit, ac pro
 Benevolentia paterna, qua nuperam
 ejus epistolam recepisset, necnon pro
 Brevi ad PP. Dominicanos dato gratias
 agens, inter alia his usus est verbis.
*Veritatem igitur in Christo dico, non me-
 tior testimonium perhibente mihi Constan-
 tia mea in Spiritu sancto.*

I. Hanc meam semper mentem fuisse, et
 semper tetendisse me, ut plena, vera, sine
 raque prorsus obedientia Constitutioni obe-
 deretur, quam certe nec veram nec plene
 esse posse dixerim, nisi accipiatur hæc in
 vero legitimoque sensu suo. II. Illam accep-
 tasse me sic, cum primum, ut dixi jam,
 verus ille Constitutionis sensus constare mihi
 visus est interpretationibus consignatis ab
 omnibus fere Coepiscopis nostris, ac de-
 nique, ut omnia nuda & aperta sint oculis
 ejus, ad quem nobis sermo, testor, quæ me
 fiducia est, tam in integritate fidei, sinceritate
 veritatis amore, præcellente doctrina,

eminente scientia, quam in virtute simul ac pietate Sanctitatis Vestrae, testor, inquam, Constitutionem acceptare me non alio certe sensu, sed eodem plane, eadem mente, eodem consilio, quo vestra Sanctitas acceptatam vult & acceptat ipsa

Sæc. XVIII.
A. C. 1724.

Ceterum quæ scripta sunt, eo libentius Sanctitatis Vestrae Judicio iterum iterumque comitto, quod in illis omnibus, ac præsertim in Instructione mea Pastoralis, quam ad Clerum Ecclesie nostræ An. 1719. scripsi, scopus intentionis meæ fuerit, præcavere, ne contra sanctæ Sedis intentionem certissimamque doctrinam, a diversarum partium sequacibus diceretur seu crederetur per Constitutionem, quæ incipit Unigenitus a sancta Sede fuisse quidquam definitum contra laudabiles Patrum sententias, & innocuam Catholicarum scholarum libertatem, neve huic tam præposleræ quam injuriosæ suspicioni suffragari sorte viderentur in ejusdem Constitutionis Acceptationem concurrentia vota, quod temerariis diversarum partium rumoribus in vulgus spargi tamen & ab imperita multitudo ita certo teneri dolentes cernebamur, ut falsam adeo suspicionem a plurimorum mentibus exsufflare vix ac ne vix quidem hætenus in potestate nostra fuerit. Hinc est B. P. quod ad ipsius sanctæ Sedis judicium de re tota semper deferendum putavi, non miscendas cum ipsa quæstiones, seu cum ipsa contendendum

Hist. Eccles. Tom. LXXI. Aaa exi-

Sæc. XVIII *existimans, sed ab ipsa consilium auxiliumque*
A. C. 1724. *suppliciter expetens. Quam sane condiclos*
sinceramque prorsus intentionem firman
cordi meo immotamque semper adhaesisse
mihi conscius sum, ut si alienum quidem
ab hac mea declaratione, aut aliis quibus
erueri quispiam tentaverit, illud ipsum quod
cunque sit, non solum in mentem venisse
nunquam, sed & contra mentem meam car-
tissime dictum, affirmare non dubitem &c.

Ineunte autem Mense Decembris
 Noaillius Instructionem Pastoralem ad
 Polignacum transmisit, in qua duode-
 cim doctrinæ articuli continebantur,
 quibus a Papa approbandis plenam spon-
 debat submissionem. Horum tamen
 quosdam tam æquivoce, ac captiose
 expositos fuisse censebant nonnulli, ut
 si approbarentur, eo ipso omnes ce-
 lumnix contra Constitutionem effusa
 confirmarentur, alios vero reprobum
 sensum facile recipere posse, alios de-
 nique manifeste erroneos esse, judica-
 bant non pauci: Insuper fingebant
 sparso in vulgus scripto Appellantes,
 hosce articulos Roma fuisse missos,
 velut Bullæ explicationem, detecta ve-
 tem hac fraude Rex scriptum illud
 suppressi iussit.